

پښتو لنډۍ

چې په تن روغ یې زړه دې پټ کوي دردونه
 چې کچکول واخلم د یار درته ودرېږمه
 د بېلتانه په سفر خم تری به شمه
 لیلا په زړه را کړل د تورو گوزارونه
 په سر یې راوړه سپینې خولې زېر پېزو انونه
 هره خپه یې وړانوي د پگړۍ ولونه
 په سر یې راوړه کشمیري د خیال شالونه
 نه یې شین توب شته نه هغه خوند را کوینه
 د پا غوندي په دود دې سر سپین شومه
 خوک چې د نېکو عمل کړي نېکي به وړینه
 تر هندو ستانه پورې تا کړي جنگونه
 زرگیه تللی جانان بېرته نه راځینه
 دا د دامان کو ترو نن سره کړه لاسونه
 د بغدادو کو ترو نن راغلل سیلونه
 نه مې ننکۍ شته د نه د غاړې تاویزونه
 نه مې اوږې شته نه د غاړې تاویزونه
 خوک دې په زړه دي که ډاډه وهې تالونه
 زما دیار وعده اختر دی رابه شینه
 دا د خوانۍ عمر په بېرته نه راځینه
 دا د خوانۍ عمر په بېرته نه راځینه
 چې لاس او پښې دې بې حنا اور لگوینه
 نور خلک خوشې د اختر هوس کوینه
 لیلا به چاته سرې منگلې ښکاروینه
 مبارکي به یو وبل ته ورکوونه
 د جنکو په سینه زانگي زیر گلونه
 ته چې دا سپینه سینه ږدي په دېوالونه
 مسافر کډۍ باروي وطن له ځینه
 که دې هر خو پروطنو وگرزومه
 ما اشنا سترگې نا اشنا لیدلې دینه
 که دې هر څونه په زربفتو کې ساتمه
 تر خاورو لاندې به شي ښکلي بشرونه
 چې کبرجن جانان مې نه کوي پوښتنه
 که د فولادو کلا تاو له ځانه کړمه
 د ننگرهار نجونې ښېرا درته کوینه
 اجازه واخله چې جوړه کابل ته ځونه

الله دې تا په چا مین کړي
 الله دې ژر تیاره ماښام کړي
 اب کوثر جانانه راشه
 اب و دانه مې شوه تمامه
 اباسین بیا په خپو راغی
 اباسین بیا خپې خپې دی
 اباسین راغی غاړې غاړې
 ایت وهلي کښت ته راغلم
 اېې اېې زلفې دې توی شوې
 اجر و جزا د عمل حق ده
 احمده خدای دې جنتي که
 اختر به بیا وطن ته راشي
 اختر پرون و پرون تېر شو
 اختر پرون تېر شو عالمه
 اختر په منډه منډه راغی
 اختر په ټوکو ټوکو راغی
 اختر په ورځ دې سینگار کړ
 اختر ته ډېره خوشالېږم
 اختر چې تېر شي بیا به راشي
 اختر د وارو مبارک شه
 اختر دې تا ته مبارک شي
 اختر له تا سره ښایېږي
 اختر نژدې دی روژه لاره
 اختر نژدې دی یاره راشه
 اختره ستا د برکنه
 اخر به مرم پاتې به نه شم
 اخر به پاتې شي میدان
 اخر به خاورې شي بدنه
 اخر به خاورې شي جانانه
 اخر به خاورې شي صورته
 اخر به دا دنیا شي ورانه
 اخر به کند کچکول راواخلم
 اخر به مرم پاتې به نه شم
 اخر به وړان شي پېښوره
 اخر ته داسې درته وایم

پښتو لنډۍ

اخړنی ځای دې لحد دی
اخیرې ورځ ده راته گوره
ادکې مورې څراغ بل کړه
اذان په ځنډ کوه طالبه
ارام د زړه مې پرې ونه شو
ارمان ارمان تېره ساعته
ارمان ارمان خپله وطنه
ارمان ارمان د دا کوره
ارمان ارمان دی لویه خدایه
ارمان به وکړې وخت به تېروي
ارمان به هلته زما درشي
ارمان به هلته زما درشي
ارمان به هلته زما درشي
ارمان به هلته زما درشي
آسمانه درز وهه راولېږه
اسماني تندر شوې جانانه
امانتې مې گور کې کېږدئ
آوازيې اورم کتنې نشم
اوبه د برگودر خوږې دي
اوبه د کوزگودر خوږې دي
اوبه د کوزگودر خوږې دي
اوبه دهرگودر خوږې دي
اور چې بلیږې اخر مې شي
اوبنکي مې سیند غوندې بهیږي
اول به ته ورته حیران شي
اول به کله کله غم و
اول دې ویل چې رامین شه
اول مې فکر درته نه و
ایمان دې ښه راته معلوم دی
بابا ته لارې سوال دې وکړو
بابا دې ماوژلې نه دی
بابا کوچیانو ته مې ورکړه
بابا گلان دباغه راوړه
بابا مې نه درکوي یاره
بابا ولې پرکندهاردی

ظالمه مه کوه په ما ډېر ستمونه
بیا به د یو بل د لیدو ارمان کوونه
د مومن خان په وینو سره شول بالبستونه
زه د جانان غېږې ته اوس ورسېدمه
که مې له سرو سترگو وینې تویومه
پیدا به نشې که ملنگ درپسې شمه
د خپل وطن جامې مې ولوېدې له تنه
د ډکه شکوره به چاپېره تاوېدمه
چې همپشه مې د جانان کړای مجلسونه
بیا به وطن راپسې گورې نه به یمه
چې سور پالنگ درته یوازې پاتې شینه
چې کت مې واخلي تورو خاورو ته مې وړینه
چې مې څو ځان په قبر و سپړي گلونه
چې مې د سخات پیسو ته ونیسې لاسونه
په ما قیامت دی چې په ټولو قیامت شینه
په ما راپرېوتې ذرې ذرې دې کړمه
که اشنا راشي ما به خپل کلي ته وړینه
په ښاپېرو مې سرو کار دی و به مرمه
زه د جانان لپاره کوزگودر له ځمه
لیلا د یار لپاره برگودر ته ځینه
زه د مین د پاره برگودر ته ځمه
جانانه ستا لپاره کوزگودر ته ځمه
د مینې اور سړی تر عمره سوزوینه
بیا به د سیند د غاړې نهکوم سیلونه
که مې ښکاره کړه د زخمي زړگي داغونه
اوس مې دو تر شو کروندې پکې کومه
اوس راته وايې چې خپل کار کوه مینه
اوس مې د زړه ستنې کړې درپسې دینه
په رواجې برېتو دې مه وهه لاسونه
په زړه دې زه وم که دې نور کول سوالونه
چې راته نیسې دزړې ولې بندونه
چې تورپکې مې دنښترو بادوهینه
زه یې پېیمه جوړومه امېلونه
لار شه بابا باندې مې وکړه تاویدونه
زما جانان یې وزیارت ته تللی ونه

پښتو لنډۍ

بابو تیکس دی بېرته واخله
بابو تیکس دی بېرته واخله
بابو کره زموږ وطن دی
باتی د تېلوپه زور سوځي
با چارخصت راکه چې ځمه
با چاهي تخت مې په کارنه دی
باد د جنت پکې لگېږي
باد د بهی په کې لگېږي
باد د پغمان له لورې راغی
باد د خوتن دی را الوتی
باد دې پلوه مخه یوسه
باد سبا زما قاصد شه
باد سبا یار مې وینس نه کړې
باد مې دیار له لورې راغی
باد نن له پاسه که ښکې دی
باده پر باد مې سلام وایه
باده په باد مې سلام وایه
باده د خدای روی مې دروړی
باده دیار حالونه راوړه
باده دیار له لورې راشه
باده سلام په جانان وایه
باران داوښکومې ورېږي
باران که اوري باک یې نشته
بارانه ورو ورو واورېږه
بارانه ورو، ورو پرې ورېږه
بارانه ورو، ورو پرې ورېږه
باغ ته دې تگ مناسب نه دی
باغ چې د زاغ په حواله شي
باغ له دې تله مناسب نه دي
باغچه په گلونښه ښکارېږي
باغچې د گلو شوې سمسورې
باغوانه باغ مې دې خوښ نه شو
باغوانه پاخه چې سهار دی
باغوانه ورشه باغ سوتره که
بانه دې مړه دي ښکته گوري

زه مې شیرین جانان دکن ته نه لېږمه
ما مورو اشنا پخلاقېرته ځینه
جندوله تاته سلامي راغلی يم
ماته دیار غمونه اور شول وېې سومه
چې په وطن موغنم زېر لویې کومه
جانان به لوکازۀ بې وږي ټولومه
د غرمې خوب د شالیلا دېرې ته وږمه
د غرمې خوب به د لیلادېرې ته وږمه
زما دیار د زلفوبوی ماته راوړینه
یا عنبري زلفې جانان سنبالوینه
چې گلابي مخ دې په سترگو ووینمه
زما شیرین اشنا ته یوسه سلامونه
د سهار خوب پر هلك د پر غالبه وینه
په وازه خوله به یې کوگل ته تېرومه
بوی د جانان مې په دماغ ولگېدنه
پر هغه باد چې د اشنا په لورې ځینه
په هغه باد چې د جانان په لورې ځینه
ژررته وایه گران زرگی څه حال لرینه
ظالمان شته دي ماویارته نه پرېږدینه
ماته ملهم شه چې مې جوړشي پرهارونه
هغه سلام چې باده تا راوړی و نه
بې نیازه یاررته په زړه راکړل زخمونه
واوړې دې نه اوري چې لارې بند وینه
د مسافر جانان مې نشته د الانونه
په مسافر اشنا مې نشته د الانونه
وړې، وړې جنکی غره ته تللي دینه
گلان شرمېږي مخ په پانوپتوینه
بلبل نری فریاد کوي له باغه ځینه
پخپله گل یې گل دې ستا سلام کوینه
لکه د پېغلي سینه ډکه په گلونه
باغوان وختي لښتي پر باغ ترلې دینه
چې په کې نشته درامپیل چامپیل گلونه
گلان د تندې درته خواست داو بوکړینه
سبادر ځمه د گلاب سیل به کومه
لکه چې مور دې نوره کور کې بند وینه

پښتو لنډۍ

باڼه دی ورو جگ کړه شیرینې
 بدن دریا ب زړه مې گودر دی
 پرستن دې واغوسته ویده شوې
 بله ډیوه شه راته کښېنه
 بنگرېو دې نیمه شپه کې شرنګ کړو
 بنگرېو نیمه نښکته کړه نیم پورته
 بوټي راټول کړي او پرې بل کړي
 بورا به خدای په گلو مور کا
 بیا به پدې کلي رانشم
 بیا به د کلي په منځ نه ځم
 بیا به دیار کلي ته نه ځم
 بیا به دې نوم په خوله وانخلم
 بیا به نری جامې ونکړم
 بیلټونه چیرته چې ځی لار شه
 بې غبرله تا مې عمر گران دی
 بې ننگه ننگ را باندي وکړه
 بې وفا هله راته وایه
 بېگا مې مړ په خوب لیدلی
 بېگاه په خوب کې ژړا راغله
 بېلتون په هر چا مېلمه کیږي
 بېلتون د خلکو د خندا کړم
 بېلتون دې قدر را معلوم کړ
 بېلتون یواځې په ما ندی
 بېلتون یوازی په ما ندی
 بېلتونه راشه سترې مه شې
 بېلتونه کور دې راته ښایه
 بیا به منگی ته گو تی نه کړم
 پاچائي تخت مې په کار نه دی
 پاچائي تخت مې په کار نه دی
 پاس پر اسمان راشه رامداره
 پاس پر اوږو دې منگی مات شه
 پاس پر بام مه خپزه کو ترې
 پاس په کمره ولاړه گله
 پاس په گودر د پیغلو جنگ شو
 پاس په گودر ولاړه گله

ما ته دی سم د زړه په سرتیو مېلی دینه
 د غم ویلی پکې رگونه تللی دینه
 په زړه دې نشته د شرین جانان غمونه
 زه دې پتنگ ستا د دیدن راغلی یمه
 زه دې بهر تمبو ته لاس په نامه شومه
 چې په خالي مړوند دې سرولگومه
 زموږ دستور دی په ریا خوله ورکونه
 باغوانه ستا نیمگړی نیت مې ژړوینه
 د کلي مینځ د لېونی ورسېدنه
 د کلي منځ د لېونی ورسېدنه
 په خندا لار شم په ژړا بېرته راځمه
 بېگاه دې مور له دروازی شړلی یمه
 باران لمده کړم اشنا ټوله ولیدمه
 گودر ته مه ځه چې بې تا پاتی شینه
 زه به دا گران عمر تر کومه تېرومه
 سبا مې ستا په سر پانسی ته خپړوینه
 چې ته لوگی شې زه لمبه نه شم مینه
 سبا مې سرو شونډو پتري نیولي وونه
 د مینې یار مې در په در غواړي خپرونه
 ما ته چې راشي نو کلونه تېروینه
 ځکه هر وخت گربوان شلېدلی گرځومه
 اوس به سلام په دوه لاسه درته کومه
 بېلتون شمال دی هره پاڼه رپوینه
 د بېلتانه د لاسه ډېر فریاد کوینه
 زړه مې پښتون دی مېلمه نه خفه کوینه
 د زور دې نه یم ننوا تي به درځمه
 مورد گودر د تلو نه ما منعه کوینه
 جانان دې لو کړي زه به وږي ټولومه
 ما دې دیار له څنگه نه جدا کوینه
 د اسمې لارې راښوونې دینه
 چې د سینې په خوږ دې راشي سېلابونه
 پورته اسمان کې به شین لمر شرمنده شینه
 نصیب د چایې اوبه زه در خپړومه
 د سور سالیو میرمنې ما تي گډوینه
 یا به دې راوړم یا به مې در پسې شمه

پښتو لنډۍ

پاس په گودر ولاړې گلله
پاس په هوا راشه جانانه
پاس په هوا راشه جانانه
پاس په اسمان کې ډزې وشوې
پاس په اسمان کې ستوري ښکاري
پاس په اسمان کې ستوری زه وای
پاس په اسمان کې گرزهارشو
پاس په اسمان کې مرحباشوه
پاس په بلۍ کوترې راغلي
پاس په ښکله کې فریاد خپزې
پاس په تیرا اوره بارانه
پاس په سینه ځای راته جوړکه
پاس په کمره ولاړه گلله
پاس په کمره ولاړې زرکې
پاس په گودر د پیغلو جنگ شو
پاس په هوا راشه جانانه
پاس د آسمان ستورو ته گوره
پاس د آسمان ستورو ته گوره
پاکه مولا که ته یې واخلي
پالنگ د سرو نالی د زرو
پالنگ دیار سره ښه ښکاري
پام کوه واورې خطانه شي
پانسی د زلفو ماته را کره
پاولی دیخ سینه دې تخت دی
پتنګ په خاص خراغ مین دی
پتنګ خویو ځل شهید شوی
پتنګه خاورې دې په سر شوې
پتنې په منع د بازار راغی
پتنې له شمعې په څنګ نه ځي
پتنې له مانه زده کړه وکړه
پتنه راشه که پرې سوځي
پتې به د زړه دردونه تېر کړم
پتې به دیار له غمه ژاړم
پتې به دیار له غمه ژاړم
پتې د گودر په غاړه کینه

نصیب د چایې او به زه در خپژومه
لارې کوچې د غمازانو ډکې دینه
د گودر لارې را نیزو نیولی دینه
چاویل ملوک دی دبدری سلام ته ځینه
اشناویده دی مایې وکړل دیدنونه
نجلی و بده وای مایې وکړای دیدنونه
جینکۍ ژارې کشمالي ږای وهینه
محمد و خوت د الله دیدار ته ځینه
زه په پور و دیار پوښتنه ترې کومه
یارنځوران دي یامین بېل شوي دینه
د پېښور په برخه سپل دی رایه شینه
مزل وهلې ځمکه ځای نه را کوینه
نصیب د چایې او به زه در خپژومه
بازمې رنځور دی له خولې وینې تویوینه
د سور سالدو مېرمنې ماتې گل وینه
دا کوزې لارې بېلتانه نیولې دینه
په تا مې دومره دي د سپینې خولې پورونه
پر تا مې دومره دي د سپینې خولې پورونه
سړی سړی نه دی په بند یې ناسته یمه
لیلا د سرو زرو غنچه خوب په کوینه
نه مې خو ښېږي د ابې یاره پالنگونه
د گلو خانګه دې پرسر ولاړه یمه
زه بېلتانه په مرګ خوشاله کړم مینه
چې درنژدې شم زړه مې یخ لاندې کوینه
ښایسته خولمردی ځان پرې نه کبابوینه
افرین ماته چې مدام سوزم مینه
شموته جوړ شوه په ښینو کې مقامونه
شمعې مخ پتې کړو یلې نه دې پېژنمه
زه به دیار له غمه ولې پر څنګ ځمه
ځکه خپاره و زرو نه شمعې له ور ځینه
ستاد اجل شمعه په لاس کې گرځومه
بې درده یار ته به ونه وایم حالونه
پتې به وینې لېرمانه ته تېرومه
چې مې په درد ظالم خبر نه شي مینه
چې یاره پتې په پتې وکړو دیدنونه

پښتو لنډۍ

پټ کرمونه درب ډېر دي
 پټکۍ دې کوږ په وريڅو کېده
 پخوا به کله کله غم وو
 پر گودرڅه بلا لگيږي
 پر گودر گني ونۍ کېږده
 پر گودر نښه راته کېږده
 پر دېس ځوانانو سره خوند کړي
 پر گودر سپينه سينه اوږي
 پر گودر سور سالو ښکاره شو
 پر هر پرهر په توره راشي
 پر بږده چې خرې سېلاب مې يوسي
 پر بږده چې سپي مې غوښي و خوري
 پر بږده چې سرو وينو کې رنگ شمه
 پلار يې د برکلي ملک دی
 پلار يې د برکلي ملک دی
 په اخرت به لالی غواړم
 په اخرت کې به نارې کړم
 په اوبښکو لوند گرېوان مې گوره
 په باغ کې سرې غوټۍ ته وايه
 په بام ولاړه يم زنگېږم
 په بل وطن کې پيدا نشوي
 په بنگو چرسو مې کار نشته
 په پتاسو دې اموخته کړم
 په تصور مې ځان پاچا کړ
 په تن مې تور چينجي لگيا شول
 په تناره مه ورغورېږه
 په تور لحد کې به نارې کړم
 په تورو ټوک ټوک شي مې مشې
 په تورو سترگو يې شهيد کړم
 په ټهمت مه شرمېږه ياره
 په جدي دې خفه نه يم
 په جهان دوه خيزه مزه کا
 په څه خفه په څه جدا شوي
 په خوله به جنگ در سره وکړم
 په خوله به جنگ در سره وکړم

جانان ته وايه وار خطانه شي مينه
 زه د همزولو په کتار کې ناسته يم
 اوس د غمونو قافلې راسره ځينه
 چې کشر ورو يې بدرگه ورسره ځينه
 چې شا ليلا منگۍ په سوري ډکوي نه
 د مازد يگر اوبوله ځم وايه يې خلمه
 چې جنکۍ په سفر ځي ارمان راځينه
 په لاره تيريدم ودي ويشتمه
 ماوې دی تورو اوبو او رواخيسته مينه
 چې پر هرونه دې گنډم خوله درکومه
 په لامبوزن اشنا مې ډيره نازيده
 بې وفا ياره در په در دې لټومه
 د نيمې شپې له ديدن نه کراريدمه
 لور يې د کوزکلي منگي راډکوي نه
 لور يې د کوزکلي منگي راډکوي نه
 په دې دنيا يې ظالمان نه راکوي نه
 چې ناداني وه په گناه نه پوهيدمه
 ستاله پېغوره مور په کور بند کړي يم
 چې تاته تور کشمالي ډېر سلام کوي نه
 د خوبه نه يم د يار غم غلطومه
 د نارنج گله ننگرهار ته به در ځمه
 چې د جانان په کوڅه تېر شم نشه شمه
 اوس د جوارو ډوډۍ خوند نه راکوي نه
 چې سر مې جگ کړلو گدا د دونيا ومه
 زړه ترېنه ساتم پکې ستا مينه لرمه
 د وربل څوکې به دې اور و سوزينه
 زه د دنيا نه ارمانجن راغلي يم
 چې پر هرونه دې گنډم خوله درکومه
 توري جنه يې راباندې و دروي مينه
 په ښو ځوانانو پسې تل وي ټه متونه
 خفه پدې يم چې رقيب دې خپلوي نه
 يا سپينه خوله يا د بورې توپک غرونه
 اوس راته وايه چې توبه ترې اوباسمه
 د زړه کوڅې به در نه ولي بېلومه
 د زړه کوڅې در ځنې کله بېلومه

پښتو لنډۍ

د سترگو لاندې به زارۍ درته کومه
 په تا مین زړگي توبې نه قبلوینه
 چې خان غریب به ټول یوې خاورې ته ځینه
 چې دعزت سرمایه بالکل نه لرینه
 جنۍ لگیا ده ځانله سترگې توروینه
 جانانه تانه به یې ورو ورو صبرومه
 ستا د جفا کیسې به چا چا ته کومه
 هله به یې وایم زه دې سر په زنگون رډمه
 ماته دې ټول عمر دروغ ویلي دینه
 د جنازې لاندې مې مه ځه مخ تورنه
 بیا ترقیامته پورې نشته دیدنونه
 چې په سلگو کې سترگې تاته وارومه
 ما به د سپینې خولې ازاد اخیستی وینه
 چې د محفل یاران یې تورې خاورې شینه
 رب خو دې مړ کړه د لمسی په ځای دې یمه
 چې دې زما غریب یاری ته نه پرېدینه
 گناه نجلۍ کې ده چې ښکته بنگه ځینه
 سبا مې نیت دې بې صبری ته ملا تړمه
 لکه غنم د زړه په سر چاودلی یمه
 ځکه مې غټې غټې او بنکې په مخ ځینه
 لېونی نه یم چې به کلي خبرومه
 لکه لړم په دېوالو را اوښتی یمه
 چې جنازه مې ښاپیری او چتوینه
 شپنګار یې خیرې زولنې راته راوړینه
 ته به ولاړ یې دا به بل ته ودوینه
 ما ویل دې سپینو اوبو اور واخیست مینه
 چې کشره خور یې بدرگه ورسره ځینه
 ما وېل دا سپینو اوبو اور واخیست مینه
 چاوی سالدی وچاوی اور ولگیده
 د ډېره خاله دې زېرگل وشرماونه
 د ظالم لورې په گولۍ دې وویستمه
 چې د اوربل روپۍ دې گلې وډې کړمه
 په نری بادۍ یې وچوی مین دی کړمه
 په تا دې یو دا دا خبر دی زړه دې چوینه
 په تا دې اور شي د همزولو مجلسونه

په خوله به جنگ در سره وکړم
 په خولې توبې توبې اوباسم
 په دا یوه خبر خوشحال یم
 په داسې خلکو دې بدل کړم
 په دیواله مې سر اوچت کړو
 په زړه به لویه تیگه کېږم
 په زړه دې ډېر داغونه راکړل
 په زړه مې غردگیلو پروت دی
 په زنکدن دې ژبه بند شه
 په زنکدن کې مې رانغلې
 په زنکدن مې را حاضر شه
 په زنکدن مې را حاضر شه
 په زیارتونو به جوړ نه شم
 په ژړا هغه خلک ژاړي
 په سپینه ریره راپسې شوې
 په سر دې کوم غماز ولاړ دی
 په سور سالدو کې گناه نشته
 په صبر صبر پوره نشوه
 په صورت روغ درته ښکارېږم
 په غټو سترگو دې مین شوم
 په غم کې ستانه کمه نه یم
 په کت کې سمه شه ځای راکړه
 په کشمالو کې مې حلال کړئ
 په کوڅه تېر شوم گناهگار شوم
 په کوژدن شوې مین مه شې
 په گودر سور سالدو ښکاره شو
 په گودر څه ټکه لویدلی
 په گودر سور سالدو ښکاره شو
 په گودر سور سالدو ښکاره شو
 په لاره تلې کړه وږه شوې
 په لاره تلې مخ دې راستون کړو
 په لښتي ټوپ کړه بیا راټوپ کړه
 په لوی گودر دی څنې پری ولی
 په ما دې ټول کلی خبر کړ
 په ما دې ځوانه ځوانی اور کړه

پښتو لنډۍ

په ما دې کړې څه بلا ده
په مخ دې شرک د زلفوراکړو
په مرگ به دواړه سره مړه شو
په مرگ به مړ را پسې نشې
په مرگ به مرم پاتې به نشم
په مرگ دې نه مري جانان خوږ دی
په مسافرو مې زړه نه سوو
په نا علاجه مرض پروت يم
په نیمه شپه دې بېرې راوړې
په نیمه شپه راشه جانانه
په وینو سور لکه گلاب شه
په یار مې تر څې زرغونې شوې
په یاران دې پویه نه شم
پیزوان په کورمه کې جوړېږي
پیزوان مې ستا برېتو کې بند شو
پیزوانه ستا نه گيله من يم
پیزوانه کوز شه او به وڅښه
پېغلټوب نیمه پاچاهي وي
پيغله گودر ته روانیږي
تا به په سرو وینو کې پرېدي
تا چې په مخ خپېره راکړه
تاسی دی بر گودر ته گوری
تپه تیاره ده نه دې وینم
تر هدیرې راسره لاړ شه
تر دې پورې ټوپک دې څار شم
تکل به کله د راتلو کړې
تنور چې تود شي اخير سوږ شي
تورو ته سپین خلک پیدا دي
توره به نه کړې نو به څه کړې
ته بې وفا شوې زه دې هېر کړم
ته چې په ما پورې خندا کړې
ته چې زما د یاری نه وې
ته چې زما قبر ته راشې
ته د کوهات په غاښي راشه
ته د گودر غاړې ته راشه

چې دې د در خاورې په جیب کې گرځومه
ځکه مې اوبنکې د ملالو سترگو ځینه
ارمان مې دا دی چې به وړاندې وروسته شونه
دا لباسي اوبنکې د هر چا په مخ ځینه
گور ته به یو سم ستا رټلي ځوابونه
په رنځ دې پرېوزي چې پوښتنې له ی وړځمه
اوس مې پرې سیزې چې مې یار مسافر شونه
په آشنا دوه قدمه گران دي نه راځینه
بېرې دې نه خورم ما توتان خوړلي دینه
د زړه تمبې مې نیمکښو پرې ایښي دینه
پښتنې ناوې به دې تور اوربل کې ږدینه
زه بې د دیدن په تمه يم چې رابه شینه
په جدايي دې لکه مالگه او به شومه
د پېښور زرگره مات دې زه لاسونه
تر دروازې پورې جوړه در سره تلمه
د لیلای سرې شونډې خو تا بنکل کړې دینه
سبا اختر دی په سرو شونډو به دې وږمه
ورک ناویتوب شه چې دوه نیمې ورځې وینه
زړه بې منجله کړو پرې منگی راوړی مینه
ما ژړوي د معشوقو دغه ظلمونه
د دلاسي سرې مې نشته و به مرمه
د بیغلو جنگدی منگو تی گذاره وینه
بنگړو ته شرنگ ورکړه چې ودې پېژمه
د جنازې بازو مې پرې نه دې مینه
په غاړه ستا دی کړه زه در سره ځمه
زه دې دلارې څو کیداره ناسته يم
زړه چې مټین شي همیشه لمبې وهینه
ځکه د سترگو تور د سترگو مینځ کې دینه
چې دې شپې د پښتنې رودلي دینه
زه بې وفا نه يم چې تابه هېرومه
خدای دې مټین کړه چې زما د خندا شینه
زما ویده زړگی دې ولې وینونه
زه به په قبر کې آشنا خوشاله شمه
زه دره وال ټوپک په غاړه گرځومه
ما په منگی کې پراتی راوړی دینه

پښتو لنډۍ

ته ماز ديگر گودر ته راشه
ته ماز ديگر گودر ته راشه
تير دې ټول راباندې گران دى
ټكرې د ځان پسې راكارې
ټگي دې وكره ټكه ياره
ټنگه وعده راسره وكره
ټوپك ويشلى به خداى جوړ كړي
ټوټې ، ټوټې په تورو راشې
ټوټې ټوټې درباندي زه شوم
ټوټې ټوټې زړه به راټول كړم
ټول مې د زړه په سر راټول شوې
ټيكرى د ځان پسې راكارې
جانان په هيڅ نه رضا كيږي
جانان زما زه د جانان يم
جانان زما سره پښتو كړي
جانان مې ستورى د اسمان دى
جانان مې لارو اسماني شو
جانانه تور خادر په سر كړه
جانانه ته خوداسې نه وي
جانانه ته خوداسې نه وي
جانانه خپل وطن ته راشه
جانانه خپل وطن ته راشه
جانانه خپل وطن ته راشه
جانانه خپل وطن ته راشه
جانانه دومره په ما گران يې
جانانه دومره را سره واي
جانانه راشه چې پخلا شو
جانانه راشه چې پخلا شو
جانانه راشه دا دى وخت دى
جانانه راشه كه ديدن كړي
جانانه راشه كه راتلى شي
جانانه زېرى مې درباندي
جانانه ستا د زړه لپاره
جانانه ستا ديدن لپاره
جانانه ستا ديدن لپاره

په گودر كيږي په اسانه ديدنونه
زه به منگى په لپو ورو ورو د كومه
زه ستا لپاره د ورو سلام كوومه
خاونده خدايه مېلمنه به د چا وينه
ستا دې ټگي زما دې صبر په خداى وينه
د جنكو په وعده نه شته اتبارونه
سترگو ويشتلى به رنځيږي مې به شينه
د بې ننگۍ آواز دې رامشه مينه
په بخملي سينه دې نور كوي خوبونه
بيا به په نوم د يارانې سرى رټمه
ميراث شې غمه په خداى دې تېرومه
خاونده خدايه مېلمنه به د چا وينه
د دروغجن ملا دې ورك شي تعويدونه
كه په بازار مې خرخوي ورسره ځمه
چې سترگې توري كړي لكۍ ورته پرېږدينه
نه ورختى شم نه مې زړه صبر كوينه
اسمان چې ځمكې ته راځي قيامت به وينه
ځان مرور كړه چې جرگه درولېرېمه
د چا خبرې دې ضرور منلي دينه
بنايي جواړي دې دبل چاخوړلي دينه
پردي وطن د مېړو قدر كموينه
په دالانونو كې دې لگي خړ بادونه
غمازان ستا په جدايي اختر كوينه
كه خلك دې پرې اباد دي خپل كورونه
چې ته روان يې زه دې شمارم قدمونه
لكه بريښنا چې د بارانه سره وينه
زمونږه څوك دي چې به مونږ پخلا كوينه
عمر د ژمې ماز ديگر دى تېر به شينه
پلار مې د سر سودا د بل سره كوينه
د زنكدن خولې په ما راغلي دينه
بنكلى بشر مې په كفن كې پټوينه
زمونږه كډه ستاسې كلي ته درځينه
زه په غرمه د گودر غاړې له درځمه
زه په زړه شپاله كې بېرې ټولومه
زه د كابل په ټكس راغلى يم

پښتو لنډۍ

جانانه غلی غلی گوري
جانانه غم دي دومره خوږ دي
جانانه فکر پکې وکړه
جانانه ولې لېونی شوي
جانانه وینس يې که ويده يې
جدايي راغله لارې دوه شوي
جنۍ د پلاره دی وير يرم
خان په ازغوباندي سوري کړه
خان د وطن په شمع سيزه
خان دي زما په ديدن مور کړه
خان يې زړو جامو کې جوړ کړو
خای د داغلو په کې نشته
چا يې پلو ليدلی نه و
چرگه مری کې ناسور شه
چنار به ولې سر لوړ نه کا
چې په ژوندون مې په کار نشوئ
چې په بنايست مې خفه کيږي
چې په مرض مې نه پوهيږي
چې پېغله لوري يې په کاله وي
چې پېغله لوري يې په کاله وي
چې تاته گورم ژړا راشي
چې تورو خاورو ته مې سپاري
چې توره نکړې نو به څه کړي
چې جنازه مې روانيږي
چې چېرته ته وای هلته زه وای
چې څوک له خپله ځانه دروندوي
چې خط مې وایي ورته ژاړه
چې خويندې کښېني ورونه ستايي
چې د ديدن نصيب يې نه وي
چې راپسې نشې قرانه
چې ژوندون وي جانان به راشي
چې سا مې اوځي رانږدې شه
چې سترگې توري کړم شرميرم
چې سرزما وي ځنگل ستا وي
چې سرزما وي ځنگل ستا وي

يا دي څه ورک دي يا دي زه ليدلې يم
چې د دنيا خواږه يې خاورې ايرې کړنه
مينه سور اور دی وارخطا نشې مينه
په لاره ځې په تيگو ولي زيارتونه
ستا په کوڅه مې لاس ترلې تېروينه
مرگ مې قبول دی جدايي نه قبلومه
گودر ته راشه کور ته نه در سره ځمه
که چېرې غواړې ديار غېږه کې خوبونه
چې پتنگان دي د زيارت طواف کوينه
بيا به مخ په سپين کفن کې پتوينه
لکه په وړان کلي کې باغ د گلو وينه
جانانه ځله داغوي داغلي زړونه
اوس د تورخم په سرک ځي سرتور سرونه
زه د ليلا غېږې ته اوس راغلی يم
چې جنکۍ ورلاندې سترگې تروينه
که مې د قبر مجناور شې څه دي کړمه
نور به د ځمکې خوب کوم چې ژېړه شمه
طبيبې مه گوه زما د لاس رگونو
پس د ما بنامه دي پنځلزي گرځوينه
د هغه کور سابه جواړی مزه کوينه
چې ځانته گورم په ما لا ډير دي غمونه
په خولې مې کېږده د سورکو شونډو سرونه
چې دي شېډې د پښتنې رودلي دينه
پاس په کفن باندي مې وشينده گلونه
نصيب تقدير مې له تالري گرځوينه
تولې دنيا ته د درانده گومان کوينه
ما چې ليکه ورته مې ډېر ژرلې دينه
چې ورونه کښېني خويندې بل ته ورکوينه
په يوه کوڅه کې سره وړاندې وروسته شينه
زه د جانان لپاره لاس درباندي ږدمه
چې ژوندون نه وي بيا به نه وي ديدنونه
په دواړو سترگو راته کيده سره لاسونه
چې شونډي سرې کړم غمازان مې نه پرېږدينه
د هغه وخت په انتظار يم رابه شينه
مزه به دا وي چې ويده د عمر شمه

پښتو لنډۍ

زړه چې مټين شي پښتو ټوله ترېنه ځينه
نور يې زموږ د کلي منع کړه چې مرمه
د پاډې خردی سبا ځي بېگا راځينه
هغه به څنگه د ايمان د عوه کوينه
چې رانه خلاص شي برابر جانان له ځينه
د پوډال ته کښم ځانته غلی وژارمه
ځکه مې سوال د سپينې خولې درته کاونه
په گودر جوړ شي د منگيو کتارونه
چته له خياله منگي وړی په گودرونه
خپل مې لا څه چې د پردو خپل شوی وم
د چا به کار و چا به هسې غږ کوونه
ژبه يې پرې کړې چې و عدې پرې نه کوينه
داسې کسانوته به گورې کړنگونه
زما مزار ته مخ راوړوه مينه
چې بې گودره گله يدم اوبو به وږمه
ساره ساره اسويلي کړي باد يې راوړينه
ما يې په سر کې سرې غوټې ليدلي دينه
سبا به بوی د لونگين درڅخه ځينه
رب دې مټين کړه چې خيرن دې ووينمه
لکه چې غم دې د زړه ټول هېر کړی وينه
مور دې رنده شه چې په تا اوبه راوړينه
يا ډېر غريب شي يا د يار له غمه ځينه
هغه غمجن شي د هر چا د خندا شينه
پس د ما بنامه دې پنځلزی گرځوينه
ماته کيسه د صنوبر رايا ده شينه
په نورو خلکو د رندو گومان کوينه
لکه چنار مې په ډډ اور ولگيدنه
بيا به د خوږ په عاره نه کرم گلونه
چې په شين باغ کې گل گلاب و شرموينه
بيا ما ورپرېده چې پرې څه نخري کومه
پاس په کفن کې (لا اله) راته ليکينه
جونه شفتل کړي وړکي سيل ته تللي دينه
په گودر جوړ شو د منگيو کتارونه
زما په سر يې غرغري منلي دينه
نه مې يار يار شو نه يې خلاص د غمه شومه

چې سپری هر څومره پښتون شي
چې سور پرتوگ دې وکړو
چې عاشقي يې کړې نه وي
چې عاشقي يې کړې نه وي
چې فکر بند په زولنو کړم
چې کله کله راپه ياد شي
چې کلي واله مې گڼلې
چې مازد يگر شي زړه مې ښه شي
چې مازد يگر شي عاشقان ژاړی
چې مې په جيب کې دولت ډېرو
چې مې د تورو سترگو وارو
چې وعده وکړې پوره يې نکړي
چې وي پښتون او پښتونکړي
چې هديره باندې تيرېږي
چې يوړم يوړم اوبو يوړم
چېرته عاشق سپری ولاړ دی
څانگه به نن سبا کې گل شي
څنگ ته مې مه راځه جانانه
څنگه په سپينه جامه گرځي
څنگه د ورايه په خدا شوې
څنگه نری يې لکه لښته
څوک په رضا له ملکه نه ځي
څوک چې په چا باندې مين شي
څوک چې په شنو سترگو مين شي
څوک چې د بنکلو وفا غواړي
څوک چې د يار په غېږ کې پروت وي
څوک مې د حاله خبر نه دی
خاونده دا گناه مې معاف کړی
خال به د يار له وينو کيدم
خال يې په غونډه زنه کېده
خاوري د يار د کوڅې راوړئ
خاونده بيا دې پسرلی کړو
خاونده بيا دې مازد يگر کړو
خاونده ټوله مې ترې څار کړې
خاونده څه چارې راوشوي

پښتو لنډۍ

خاوند ده دا به دې رضا وي
خاوند ده دا به دې رضا وي
خاوند ده دا به ستا رضا وي
خاوند ده دا گناه مې معاف کړې
خاوند ده سل ځله ژوند را کړې
خاوند ده کوم يو پکې خوبس کړم
خاوند ده ما خو داسې نه و بل
خاوند ده ما د گودر گل کړې
خاوند ده ما د گودر گل کړې
خاوند ده مرگ په ځوانۍ ورکړې
خاوند ده مرگ په ځوانۍ ورکړې
خبر مې کله کله اخله
خپلو جامو سره مې خښ کړئ
خدايه د مور يې ورته پام کړې
خدايه د مور يې لېونۍ کړې
خدايه کوچيان په کوچ روان کړې
خدايه گورگورې تورې مه کړې
خدايه مټين څوک په چا مه کړې
خدايه نړۍ نړۍ باران کړې
خداي به دې بيا راته محتاج کړي
خداي به دې زلفې په لاس را کړي
خداي به مو بيا سره يو ځای کړي
خداي په وړې جلکۍ مټين کړم
خداي خو دې دا ځلې راجوړ کړه
خداي خو دې دا ځلې راجوړ کړه
خداي دې په تنگه کوڅه را کړه
خداي دې په داسې ځای کې را کړه
خداي دې په سر منگۍ ټوټې کړه
خداي دې په واورو کې ايسار کړه
خداي دې د پوزې پېزوان مات کړه
خداي دې د خولې لارې دارو کړه
خداي دې زما کړه غونډې منډې
خط مې لیکو قلم مې مات شو
خلک به وايي چې وره ده
خلک تپوس له درنځور ځي

چې د ځوانۍ عمر په غم کې تېرومه
چې نور دې گل کړل زه غوټۍ ورژېدمه
چې د ځوانۍ عمر په غم کې تېرومه
بيا به د خوږ په غاړه نه کرم گلونه
چې د جانان په مينه سل ځله مېرشمه
مرگ او بېلتون راته جوړه راغلي دینه
چې مسا پر شم څوک دې خیر نه را کوينه
چې جنکۍ مې شو کوي سر کې مې ږدینه
چې جنکي مې شو کوي سر کې مې ږدینه
چې جنازه يې د ارمانه سره وړينه
چې کلی کور يې د ځوانۍ ارمان کوينه
د لېونتوب آواز مې نن سبا درځينه
جانان په غشو د بنو ویشتلې يم
چې په لنډۍ زنه يې ووهي خالونه
مټين پرې زه يم اوس يې بل ته ورکوينه
چې دا بنايسته بدرنگې گلې وږې شينه
جنکۍ سرې شونډې ورځي تورې راوړينه
چې وس يې نه رسي په مخ يې اوښکې ځينه
چې د ليلالې تړلې پاتې شينه
زومبک زومبک څنې مې بيا راغلي دینه
ماته د کلي ماشومان دوعا کوينه
د سمال راواخله اوښکې پاکې کړه مينه
د کوټنو گټې په ما راچلوينه
بيا مې توبه ده نښې نه درته کومه
خلک به وايي چې سپېره دی يار يې مړينه
چې د سينې روپۍ دې گلې وږې کړمه
چې ته نارې کړې زه دې غېږ کې ټينگومه
چې په اوږدو زلفو دې راشي سېلابونه
چې د تودې غېږې مې درشي ارمانونه
چې د زرگر په دوکان دواړه يو ځای شونه
زه درتلی نشم بس دوعا درته کوومه
په سر به پندې چلوم تابه ساتمه
د جانان نوم رانه نيمگړې پاتې شونه
وړې زما په زړه چرې منډلې دینه
زه چې رنځور شم د جانان تپوس وړمه

پښتو لنډۍ

خلک چارگل خونړی بولي
 خلک دې وايي تهمتونه
 خلک زیارت له پتاسې وړي
 خلک شراب وڅښي نشه شي
 خلک قیامت ته خفه کیږي
 خلک له غمه امان غواړي
 خلک مې ټول تپوس له راغله
 خلکو زړې یاری تازه کړې
 خلکه گو درگوري گډیږي
 خمارو سترگو ته دې وایه
 خدا کوي یاري دې نشته
 خود به یې زه د درملنگ یم
 خولگی دې خورم نه پرې مېرېم
 خولگی دې خورم نه پرې مېرېم
 خولگی مې خوره څو یې خورای شې
 خوله به په زوره درنه واخلم
 خوله به تر شونډو لاندې درکړم
 خوله به د خدای په رضا درکړم
 خوله د ډیوې رڼا کې راکړه
 خوله د ملا د لور خوږه وي
 خوله دې د تریو انار دانه ده
 خوله دې د سپینو زرو جام دی
 خوله مې غوښته ژبه یې راکړه
 خولې ته مې سوړ او سپلی راغی
 د اباسین څپې دې یوسه
 د اسری منگولې نړۍ غاړه
 د اوږه ستا د زړه لپاره
 د اوبو غږ کولی نشم
 د بې وفا جانان د لاسه
 د بې وفا نامه دې راکړه
 د تور لحد نه مې زړه بد دی
 د تورو زلفو په ځنگل کې
 د تورو سترگو دیدن راکړه
 د تپو وار راسره کېده
 د تپې وار درباندي راغی
 ما د ننګۍ په ډنډر ډېر وژلي دینه
 زه د لیلا په غېږ کې چا لیدلی یمه
 زه د جانان لپاره غونډه روپۍ وږمه
 ما د لیلا د لاس اوبه نشه کوینه
 زه خوشالېرم چې جانان به ووینمه
 زه د جانان په غم کې ډوب خوشاله یمه
 هغه را نغلو چې بې پروت له غمه یمه
 زما په نوې یاری اور ولگېدنه
 زه بې گوډره گډیدمه لاهو شومه
 چې مې ماشوم زړگی نور نه ازاروینه شي
 تشه خندا د لباسې جنکو وینه
 چې سپینه خوله راته خیرات کې راکوینه
 نامردې تا پکې گني کرلي دینه
 نامرې ټوله راپشاشه چې دې وږمه
 شکره نه ده چې په تول به کمه شینه
 وړوکی نه یم چې څاري درته کومه
 په تورو غاښو مې لونگ کرلي دینه
 منگی مې ولی بنوروی لنده دې کړمه
 په توره شپه کې دې زلفان خولي له راځینه
 د شکرانې چرگان یې ټول خوړلي وینه
 د رنځورانو قافلې درپسې ځینه
 زما پرې پام دی چې موزي پرې اوبه څښینه
 خدایه سخي نجلۍ ته ورکړې جنتونه
 زړگیه بیا به دې جانان یاد شوی وینه
 چې مور دې شگې لټوي پلار دې خوړونه
 گوډرته لاره دچا ژوند خرابوینه
 چې د همزولو نه جدا گوډر له ځمه
 په زړه مې ستا د مینې لیک دی وران به شینه
 د زړه د پاسه مې پولۍ ولاړې دینه
 تا څه لیدلي دي زما په زړه داغونه
 ځوانان ایسار کړي پالنگ تش کور ته لیرینه
 یار په منگول کې گرځوم چې ورک به شینه
 راباندې جوړ کړه بیا د خاورو مبارونه
 ماته بې واره تپۍ خوند نه راکوینه
 شفتل خورکه رنګ دې زېړ و تنبېدینه

پښتو لنډۍ

د ټولو بدو به توبه کړم
د جانان ژبې ته حيران يم
د جانان غم زما سایه ده
د جانان مرگ راته اسان دی
د جلا لاکو دره وړان شپې
د جنازې بازو مې نيسه
د جنکو کاپرې سترگې
د جنۍ څانگې وانگې ونه
د چا په شپې سترگې خوبښېرې
د خپل وطنه به دې ورک کړم
د خولې مې تورې وينې لارې
د ډاره غږ کولی نشمه
د روغيدو تمه مې نه شته
د ريبارانو ځای جنت دی
د ريبارانو ځای دوزخ دی
د زړگي سره ناچاري ده
د زړه د پاسه مې امبار شه
د زلزلې پشانتي راغلی
د زلفو تار مې اوبو دروړو
د سپينې خولې قيمت دې وايه
د سپينې خولې ياران دې نور دي
د سترگو جنگ دی ورته ټينگ شه
د سور سالدو مېرمن ته وايه
د طالبانو دا عادت دی
د غرغري ميدان ته راشه
د غرور جام به دې نسکور شي
د فکر تال دې راته جوړ کړو
د کبرجن جانان د لاسه
د کشمالو منجيله وکړه
د کوه قاف غر ته ختل دي
د گلاب مينځ کې گل وچيرې
د گودر غاړه ورته نيسه
د لرې مرم د نږدې سوزم
د لنډۍ ونې نه دې څار شم
د ماز د يگر گودره وړان شی

جانانه ستا دميني نه توبه کومه
خومره خوږې پستي خبرې پرې کوينه
چې چېرته ځم زما نه مخکې وروسته ځينه
چې دی ولاړ وي زه به بل ته وځاندمه
په جنکو دې سا لنډۍ ولگاونه
چېرته به ما په راستۍ خوله درکړې وينه
لوگي بهانه کړي ژړا يار پسې کوينه
ربه زمونږ په کور يې راوړې ځانښونه
څوک به په تورو سترگو ځان قربانونينه
ما په ملالو سترگو ډيرو رک کړي دينه
زه د هجران ښامار په زړه خوړلی يم
د سوال ياري ده اوس به گډه وډه شينه
جانان په غشو د بنو ويشتلی يم
خدایه زما ريبار له ورکړې دوزخونه
خدایه زما ريبار له ورکړې جنتونه
مين په تايم ناز د ډيرو خلکو وږمه
د جانان غمه د عمرو نو ځای دې يم
زه دې محفل کې د خبرو وويستمه
په غم شريکه مينه نيسه گودرونه
که سر پرې درکړم باقي دار به خومره شمه
شفتلو پندو ته دې زه نيولی يم
کاره واړه باڼه په زړه ويشتل کوينه
نور دې د ژوبلو زړگو نه اخلي ازارونه
د وظيفې سره مې گوتې تاووينه
سبا مې ستا په تهمت دار ته خېروينه
په عاشقانو باندې مه کوه ظلمونه
ته رانه لارې زه يوازې زنگېدمه
د زړه د پاسه مې پولۍ ولاړې دينه
چې خو شېبوی دی د منگۍ د بيخه ځينه
څوک چې ياري د بې وفا سره کوينه
چېرته عاشق سړي به لاس وروړي وينه
د نجلۍ خوی د مرغاوی دی رابه شينه
افغانستانه زغم د دواړو نه لرمه
لکه سيسي چې په کمر ولاړه وينه
په خدا درشم په ژړا درنه راځمه

پښتو لنډۍ

د مازد یگر گودر ته راشه
د مازد یگر گودر له راشه
د مازد یگر گودر له مه څه
د مرگي هسې نوم بدنام دی
د مړوند خوب چې چالیدلی
د مساپر یار ز نکدن دی
د مسافرو ډلې راغلي
د ملکنډ د سر توتي وای
د ملنگانو سره مل وای
د ملنگۍ کچکوله مات شې
د منکو ټو کتار یې جوړ کړو
د منگو ټو کتار یې جوړ کړو
د نازکتو دې اثري کړم
د ناستې ځای دې راته بنایه
د نیمې شپې راتگ دې ورک شه
د نیمې شپې سندرې خوند کا
د وطن تیگې مې خوراک وای
د وفا تمه ترېنه مکره
د یار یوه شوه زما بله
د یدن دی سین کړه رالا هو کړه
دا اوسني زلمي د څه دي
دا به د پاک الله رضا وي
دا به له ما نه پوره نشي
دا په څیر څیر چې درته گورم
دا خو انصاف نه دی جانانه
دا خود استا د یاری تېس دی
دا خو مې زړه دی چې لا ټینگ دی
دا دا مې نه درکوي تاله
دا ستا به هېروم که په یادوم
دا ستا په سترگو کې پیریان دي
دا ستا په مینه مې سوگند دی
دا ستا د دوه ورځو خدا وه
دا سر تر لې مور دې مړه شه
دا سر تر لې مور دې مړه شه
دا سرې منگولۍ نری غاړه

ما په منگی کې پراتي راوړی دینه
زه به منگی په لپو ورو، ورو ډکومه
پیغلی ابو پر ځای ویني دکوینه
زه د جانان مینې پخوا وژلی یمه
د بالښت خوب ورته مزه نه ورکوینه
مخ یې وطن ته کړی چې سا یې وخیږینه
زما د یار ډله وروستی ده رابه شینه
په اور ستي وای تهمتی نه وای مینه
گله په ځنگل وای چې مې نه لیدای غمونه
چې در په در دې گرځوم تش دې راوړمه
لنډۍ بازار یې په گودر ولگاونه
لنډۍ بازار یې په گودر ولگاونه
د کړس خندا دې لپونی د دنیا کړمه
چې زه په هغه ځای کې وکرم گلونه
زه په توده برستن کې نېغه کیناستمه
څوک به مین وي څوک به ورک له ملکه وینه
نه وای خوراک مې په پردي وطن گلونه
بي وفایي خود هر ښکلي عادت وینه
نصیبه داسې سوال مې کله کړې ونه
زه په غاړه دگودر ولاړه یمه
د جنکو پسې د پیازو غوټه وړینه
چې د ځوانۍ عمر په غم کې تېرومه
چې هر ساعت دې په جرگو پخلا کومه
ما درکې نښې د یاری لیدلې دینه
چې دې مین کړم اوس مې نه کړې تپوسونه
چې په زېري مازدیگر کله یې بارومه
دومره غمونه دریا بونه وچوینه
راشه زما په دا دا وکره تعویذونه
زه چې قدم په قدم ږدم تا یادومه
چې په تا راشي غوټې ماله راکوینه
ما دې خدای نه لري چې تا به هیرومه
زه به ژړا درپسې ټول عمر کومه
چې پیشو میو کړي دا به نېغه ناسته وینه
د ورځې خوب کړې د شپې تارانه ساتینه
گودر ته لاړه برگ منگی ترڅکې وړینه

پښتو لنډۍ

دا لېونی لېونی گرځه
دا ما پخپله په ځان کړي
دا مخامخ دېواله پرېوزي
دا نازولې لور د چاده
داده گودر غاړه راواخله
داسري منگولی نری غاړه
د ځان عزت که چېرې غواړي
ددې گودر غاړې ته گوره
ددې نه لا وړوکی ښه وم
دریغه چې زه دیار کفن وای
دگودر خواکې ونی کیرده
دگودر زرا جازت را کړه
دگودر غاړه به ښایسته کړی
دگودر غاړه پری ښایسته ده
دگودر غاړه دي اغزي کړه
دگودر غاړه ورته نیسم
دگودر غاړه ورته نیسه
دگودر غاړه ورته نیسه
دگودر غاړه هیڅ ناغه کړه
دگودر هر بوټی دارودی
دگودر هر بوټی داروده
دگودر هر بوټی تازه دی
دگودر هر بوټی دارودی
دگودر هر مازد یگری ښه وې
دمازد یگر اوبوله مه څه
دمینې دغه ښانې دي
دونیا دیار له سره څار کړه
دې پورې کلي کې مین شوم
ډولۍ یې ودر وه غمازه
ډیوه رڼا کړه خوله مې واخله
ډیوې مې بلې په مزار کړه
را پسي مه غیږه سپیه
راڅه چې دواړه تال کې کېنو
راڅه چې دواړه سره یو شو
راڅه چې دواړه وطن پرېږدو

په چم کې گرځه چې ډاډه درباندي یمه
که مې ددې نه حال بد تر شي خوښ پرې یمه
تانه پناه دي توري سترگې شنه خالونه
چې هر سبا توري سترگې ږدي خالونه
لکه زخمی هیلی په ډبکې ناسته یمه
لکه کو تره په مکیز گودر ته ځینه
مدام کوه دنورو خلکو عزتونه
نری لوگی دی پېغلي زړونه وریتوینه
د جنکو سره به یو ځای گرځېدمه
چې په لحد کې ترې چاپېره وای مینه
چې شا لیلا منگی په سیوری ډک وینه
ما ته کو څه کې جنکی ولاړی دینه
ورله روان شول د بلبلو کاروانونه
ځانگه دی خدای شامد ام روغه لرینه
په سترگو روند شی بخملي پني لرمه
زما جانان پردی لار تللی رابه شینه
دجنلی خوی دمر غاوی دی رابه شینه
لیلا دجنو میره ده مخکې دربه شینه
زلمو په غاړه کړه دصبر تاویزونه
چې پری لگیږی دنجو نکو پلونه
چې لگیدلی پری د پیغلو پلونه
هرمازد یگر پری جو نې سترگي لگوینه
جونې پری هره ورځلا سونه لگوینه
چې جونې ټولی مازد یگر سیل له راځینه
په گودر زانگی دکو ډگرو تاویزونه
دیوه زړگي نه بل ته لاره تللي وینه
دونیا به تل وي یاران کله کله وینه
ملک یې څوک دی ننوتې ورلیږمه
چې اخیری دیدن یې وکړم بیا دې ځینه
سبا به وایې چې ما خوب لیدلی ونه
چیرته وختونو کې دمینې یار دې ومه
ستا دمېرمنې په سلا راغلی یمه
تال به بهانه کړو سینې مینځ به جنگوونه
زما ستا څوک دي چې مونږ پخلا کوینه
وروستی خبرې به سپین ږیري جوړوینه

پښتو لنډۍ

نه دي ياري کړم نه دي نښې گرځومه
 چې عاشقي مې در معلومه شي مينه
 ياره په تا دي که په ما دي ډېر غمونه
 زه شوگير و د بېلتانه وهلی يم
 چې درته ووايم د سوي زړه حالونه
 که تمباکو غواړې خولگۍ به درکومه
 که ته شرميرې لاس به زه درواچومه
 زه د هجران په سفر ځم مړاوی به شينه
 د بېلتانه په جوارگرو واوښتمه
 چې د غرور کنډول دي درې وړې شينه
 ما ستا په سر باندي اخیستي تهمتونه
 ما يې د غېږې لونگين خورلي دينه
 په ما يې کړي د زعفرانو تاويزونه
 چې مې اشنا د ماشومانو خوی کوينه
 کم عقله مور مې د زېږي دارو کوينه
 چې مرو اشنا به څه ويلی وينه
 لېږلی ما وې بند دي ځان ته و تار نه
 جانان بنايسته دی که خدای زه لېونی کړمه
 تل به اشنا په سفر نه وي رابه شينه
 ديار سرې شونډې په پلمونه هير وينه
 اوس معشوقې په زړه داغونه لگوينه
 اشناد سپين مخ نه نقاب پورته کوينه
 د کړو وړيځوپه خنجر خورې گوزارونه
 د يار کوڅه کې د ديدن غواړم خيرونه
 په هغه گل چې نازيدې د بل چا شونه
 جانان په غټو خلکو ځان حسابوينه
 که صبر نه يې له گړنگ دي غور ځومه
 څوک چې سرې شونډې ښکلوي رنځور به وينه
 ستا په ژړا اشناد ناز خدا کوينه
 د جانان کلي نه پرون راغلی بمه
 نن واړه ښکلي د لباس خدا کوينه
 چې په سيخونو دي ټومبي په اور دي ږدينه
 اوس رانه غواړي د پردۍ څنگل خوبونه
 د خدای لپاره بندي ښه ساته مينه
 ديار د زلفوپه تاروبه يې گنډمه

راشه اينه د شمال دي واخله
 راشه په زړه مې گوتې کېده
 راشه په زړه مې گوتې کېده
 راشه په سترگو کې مې خوب شه
 راشه زما په څنگ کې کېنه
 راشه زما په څنگ کې کېنه
 راشه زما په څنگ کې کېنه
 را کړی گل دي بېرته واخله
 رامعلومير يار مې بايلود
 رب دي په مخ ږيره ښکاره کړه
 رب دي زما کړه خپله ياره
 رنگ به مې ولې نه توريرې
 رنگ به مې ولې نه ژيريرې
 رنگ به مې ولې نه ژيريرې
 رنگ مې په تاپسې ژيريرې
 ريبار مې ډېر گړندی راغی
 ريباره خدای دي سزا درکړي
 ريباره ښه سوچ پکې وکړه
 زړگيه صبر شه مه ژاړه
 زړگي ته ډيرې پلمې او کړم
 زړگيه پام چې مټين نه شي
 زړگيه ځان ورته تکړه کړه
 زړگيه خدای خبرکه روغ شي
 زړگيه دا دي زما حال کړ
 زړگيه صبر دي په خدای شه
 زړگيه صبر دي په خدای شه
 زړگيه صبر شوې که نه شوې
 زړگيه صبر شه مه ژاړه
 زړگيه صبر شه مه ژاړه
 زړگيه مه يې رانه غواړه
 زړگيه مينه پکې نشته
 زړگيه هلته پاتې کيرې
 زړگي زما روغ ليونی شو
 زړگي مې تاسره بندي دی
 زړگي مې ټول پرهر پرهر دی

پښتو لنډۍ

زيری به ورکړم که جانان موندلی وينه
چې چېرته خوښ شي هلته واپروي بارونه
کدو خو نه دی چې به ونیسي گلونه
ستا په ورو خبرو درې ورې شینه
د تورو غرو منزل کوم ژړا راځینه
د شنو جنډو زیارت ته ځم چې رضا شینه
که نصیحت ورته سبا بېگانه کومه
چې دیدن ته کړې زه عبس غم تېرومه
د غم چيچني پکې خالي جوړوینه
چې د چرمو کمیس دې رکگ په وینو شینه
په نیمه لار کې رانه غواړي دیدنونه
لکه دیوال چې زلزلې وهلی وينه
د ماز د یگر گودر له څی ځان سنگاروینه
د لیلای سرې شونډې پېزوان خوړلي دینه
که خوله مې درکړه لېونی به شې مینه
دا مې کلام دی چې اشنا د ټولو یمه
جانانه ستا سترگو ته شپې سبا کومه
که زه به یې ستا په مینه بل ته غږومه
اوس به بخیلې مور ته څه بانه کومه
که مې د ننگ گولۍ په شا خوړلي وينه
د پیرنگي سره نو کړ دی تور به شینه
نری یې گوتې میرزایې راته کوینه
عالم پرې ټول دی ماله ځای نه را کوینه
چې په کتاب د سکندر گورم فالونه
پروردگار زما واوره فریادونه
هېر به مې نشي که مې خاورې شي هلوونه
ته په تنکو ځانگو کېنې ماتې به شینه
نه دې دارو شته نه دې حال ویلی شمه
رب دې سپوږمۍ کړه چې دې وکړم دیدونه
غمازه ما درسره څه بد کړي وونه
د سور سالو دې هر ځای کېږي صفتونه
د سلو کالو مرور پخلا کوینه
په تا دې اور شي د همزولو مجلسونه
نری نری زړگی به ستا راپسي چوینه
په طبییانو به جوړه گرځو مینه

زړگی مې نشته چیرته ورک دی
زړه په مثال د سوداگر دی
زړه خو مې یو و چې تا یوړو
زړه مې په توپو نه نړیږي
زړه مې په تورو غرو مین دی
زړه مې په شنو سترگو مین شو
زړه مې د خولې په وینا نه دی
زړه مې د سترگو گیله من دی
زړه مې دورانې کلا برج دی
زړه مې دې ستا په غیږ کې وچوي
زړه مې ماشوم دی نه پوهیږي
زړه مې نری درزونه وکړ
زلفی یې بیبا پر مخ خوری کړی
زما پرې هسې نوم بدنام شو
زما په تشه خندا مسته
زما په ټول محفل سلام دی
زما په دې وطن کې څوک دي
زما په سترگو کې دې گل شي
زما په سردې منگی مات کړ
زما په مخ لارې راتو کړی
زما جانان د کوچو سپین دی
زما جانان گل د پروتې
زما جانان گل د خاتول دی
زما د ځایه نصیب کم دی
زما د حاله خبرداره
زما د زړه په سر یې لیکه
زما د زړه توتي کم عقله
زما د زړه ناچاره رنځه
زما د لرې وطن یاره
زما د مینې کور دې وران کړو
زما د وینورنگ دې ورکړ
زما د یار داسې خندا ده
زما دې ځوانه ځواني اور کړه
زما دې څه وکړل چې لارې
زما دې زېږی شي ستا دې تبه

پښتو لنډۍ

زما لالیه لېونیه
زما نه پاتې شوې وطنه
زما همزولي ملايان شول
زما سپرۀ قسمت ته گوره
زموږ د کلي نجونه مړي دي
زه به شړۍ له ځانه تاو کړم
زه به نوکره ورله بوځمه
زه په عاشق سړي پوهېږم
زه په عاشق سړي پوهېږم
زه په گلونو اموخته وم
زه چې دا سور سالو په سر کړم
زه چې سهر د خوبه پاڅم
زه چې سهر له خوبه پاڅم
زه چې ماشوم ومه پاچا وم
زه دې قربان تر هغه چا شم
زه لېونو سره خوشال يم
ژوند کې يې غم ليدلی نه و
ژوندون خو غټه سرمايه ده
سبا به لوړ چنار ته خيږم
سبا مې ستا په تهمت وژني
سپوږميه سر وه راخېژه
سپوږمۍ به ډېره شي حيرانه
سپوږمۍ په غره راپورته کېږه
سپوږمۍ راوخته رنا شوه
سپوږمۍ سلام به درته وکړم
ستا به گيله له ما نه کيږي
ستا په ښو مې زړه زخمي شو
ستا په تهمت مې جامې رنگ شوې
ستا په جفا مې پروا نشته
ستا خو به تمه د ديدن شي
ستا خو په يو تهمت رنگ زېږ شو
ستا د گيلاس پشان غړۍ ده
ستا لوپته زما کفن شه
ستاد ښايست دوران به تېر شي
سترگو مې زړه ته نقصان پېښ کړ

ته لېونی شوې زه دې هم لېونی کړمه
لکه مرغۍ په بوټو شپې درته کومه
زه د جانان مينې د علمه وويستمه
خلک شاهان شول زه کچکول په غاړه يم
يا وخت خراب دی چې گودر له نه راځينه
دا ستا جوړه به له بخملو جوړومه
خو شينگو دې تنور نه لمبه کوينه
د دروازي په ځنځير ځان مشغولوينه
يا يې رنگ زېږوي يا يې شونډې وچې وينه
پردي وطن دی ځنځې تشې گرځومه
د کلي نجونې په سيالۍ راسره ځينه
د کليمې سره دې سمه يادومه
اول سلام د کبرجن اشنا کومه
اوس چې زلمی شوم د غمو ټيکه دار شومه
چې د پښتون قام د راتلونکې غم کوينه
زما يې خوښ دي دا شلېدلې گربوانونه
چې شوه مينه ډېر يې وليدل غمونه
ټول هونسياران يې په غزت کې تيروينه
باد به پوښتم چې يار مې څه ويلی دينه
غولی جارو کړه چې په شرمې وينې ځينه
يار مې د گولو کوي گوتې ريښه
چې شين خالی زلفې په شا راوړوينه
که مساپر په سيند گډېږي غرق به شينه
په سپين مړوند باندې مې ونه کړل خوبونه
جانان مې مه رسوا کوه ماته راځينه
ماته گېلې له بېلتانه ولاړې دينه
د زړه په وينو به دې شونډې رنگومه
اوس به رنگ شوې جامې چېرته زړومه
ما ژړوي د رقيبانو پېغورونه
په ما پرته دي تورې خاورې امبارونه
زه د تهمت رسۍ په غاړه کې گرځومه
زما شړۍ ده ستا به کله خوبه شينه
چې تور لحد کې دې ونه کړم ارمانونه
جانانه مه کوه په ما باندې ظلمونه
اوس به ی د باز پشان ترلې گرځومه

پښتو لنډۍ

دو نیا هوښیاره ده رسوا نشو مینه
کنجک باڼه یې په زرگر جوړ کړې دینه
ما درته کله دیاری ویلي دینه
شونډو له رنگ د دنداسې ورکړه مینه
سو داگر گرځي غټې سترگې خوښوینه
د ناغه دارو سترگو څوک طاقت لرینه
اوس راته ښایه د ښو اشارتونه
کنجک باڼه یې په زرگر جوړ کړې دینه
چې د گودره را ختم و دی ویشتمه
په ټول مهالت کې همدا زه په گوته شومه
اوړکي بازان دي غټې سترگې خوښوینه
شونډو د غم نه وچ پتري نیولي وینه
د تورو سترگو سو داگر راغلي دینه
د سترگو جنگ د ښو لاندې خوند کوینه
چې بې وفا ته غږېدې مین یې کړمه
دا گلې وډې سترگې ډمې توروینه
بیا د گودره په لاره مسته یاره له ځمه
فرهاده گران دي دیاری سوي داغونه
پردی وطن دی پکې نشته بالښتونه
د مسافرو سلام کله کله وینه
په ما خولې د زنکدن راغلي دینه
چې مې سختی د زنکدن اسانې شه
گودرته لاره عاشقان رنځور وینه
لکه پاچا ورته پیري ولاړی دینه
زما نړی ډر زړگی پاخه برجونه
لکه د ښمرغی وړه شنه یې خالونه
په اردلی کې سیهلی ورسره ځینه
لکه هو سی په لاره اخلی قد مونه
خپلو همزلو سره کوز گودر له ځینه
چې د پېزوان سوری پرې اوړی ژمی وینه
موریې د زېرې غوا غوړي ورکړې دینه
زه د هجران په سفر ځم تری به شمه
کنه ما کند کچکول تره درپسې تلمه
چې ملامته درته زه نه شوم مینه
که چېرې غټې وای خوړلی به دې ومه

سترگې په چل غږوه یاره
سترگې خو تا ورکړې خدایه
سترگې دا سنا سترگې زما دي
سترگې دې توري په رنجو کړه
سترگې دې توري کړه راووخه
سترگو دې بیا ناغې پیدا کړې
سترگه وهل مې درنه زده کړل
سترگې خو تا ورکړې خدایه
سترگې دي ډکې تو مانچي دي
سترگې به هر چا تورو لی
سترگې په چل غږوه یاره
سترگې دیدن وکړي مړې شي
سترگې دې توري کړه راووخه
سترگې دې ولې وارولې
سترگې مې اوباسی لایق یم
سترگې نری توري مزه کا
سترگی هو سی صراحی غاړه
سر په تېشه وهل اسان دي
سر لاندې غټه تیگه کېده
سلام زما په ځان منظور کړه
سورت یاسین راباندې وایه
سورت یاسین راباندې وایه
شال یې په سر اوړی په غاړه
شاه د گودر له لوری راغله
شاه د گودره روانیږه
شاه د گودره روانیږه
شو ماز د یگر گودر له لاره
شو ماز د یگر گودر له لاره
شو ماز د یگر ځان یې سنبال کړو
شونډې به یې ولې پستی نه وې
شونډې به یې ولې پستی نه وې
شونډې شربت کړه ماته یې را کړه
ښه ده چې ته له خیره راغلي
ښه ده چې ستا له لورې وشوه
ښه ده چې سترگې دې وړې دي

پښتو لنډۍ

د زړه د سره مې لمبې خولې له راځينه
 د شرم باز به مې په ولو گرځونه
 په کتاب پروت يې يادوي شينکي خالونه
 زه خو اشنا د زړه په سر ويشلي يم
 سوي په اور وي معشوقې رتلي وينه
 باران په تيگو باندې څه اثر کوينه
 څوک چې د لال تمه کوي بنامار به يې خورينه
 چې معشوقه يې په طرف ولاړه وينه
 بس کړه چې زما په ځوانۍ اور ولگېدنه
 خدايه په در کې به دې څه کم شوي وونه
 ما پرې اخیستي دي د کلي تهمتونه
 ما د مجلس ياران ليدل چې خاورې شونه
 مرگ راپسې دی نیمه خوا به پاتې شونه
 زه د جانان مينې پخوا وژلي يم
 په تار د زلفو دې ليلا ورکړه ټکونه
 ستا دې قسم وي چې ما هېر نکړې مينه
 زما د زړه ستنې په تا ولاړې دينه
 حسن د ژمي مازديگر دی تېر به شينه
 تارانه زړه په رڼا ورځ وټنټوونه
 ته کله کله غم دې تل راسره وينه
 بې غمه خداي دې عاشق تل په غم کې وينه
 په غم مين په غم به تور لحد ته ځمه
 چې ليلا خاورې در کوي تره پندونه
 چې مرور جانان په گور کې پخلا کړمه
 په ځمارو سترگو مې پر بوتل گردونه
 زه خو دې بس د بنکلي مخ ديدن کومه
 د تش ديدن پسې دې اوښکې تويومه
 څوک تر قيامته پورې نه کوي خوبونه
 کابل کې شته دی پښتانه ببر برېتونه
 د ننۍ زمانې يار دی تگ به وينه
 چې دمانام په ډوډۍ ناست وي وژاړينه
 اول ترې څار شه بيا پرې وايه سلامونه
 په عاشقانو باندې وايه سلامونه
 له خندا شين شه بيا پرې وايه سلامونه
 مياشت د بادرو ده لېونۍ به شې مينه

بنه ده چې شونې مې اور نه اخلې
 بنه دی چې ستا د يارۍ خلاص شوم
 طالبه خداي که به ملا شې
 طبيبه لاس مې څله گورې
 عاشق سړی له رنگه تور وي
 عاشق کم عقل دی چې ژاړي
 عاشقي لال بېلتون بنامار دی
 عاشقي لويه پاچاهي ده
 عاشقي مه کوئ عالمه
 عاشقي واي جدایي نه واي
 عالمه څنگه ترې توبه کړم
 عالمه يو تر بل څارېږئ
 عالمه يو له بل څارېږئ
 عزرايل هسې ځان بدنام کړ
 عطر مې پورې په کفن کړه
 عمر چې تېر شي اشنا هېر شي
 عمر دی ډير شه خپله ياره
 غرور په حسن ناداني ده
 غل خو په توره شپه کې غلا کړي
 غم دې دا ستانه وفادار دی
 غم دې راځي زه پرې خوشحال يم
 غم کې پيدا په غم کې لوی شوم
 فقيره کبر پکې مکړه
 قبر مې څنگ کې ورته جوړ کړئ
 قبر مې لوڅ کړه حال مې گوره
 قرضدار مې نه يې چې پټ گرځي
 قسم په خداي باور پرې وکړه
 قسمته خداي لپاره ويښ شه
 کابل ته مه وايه چې وران شې
 کاغذ ليکلی ترېنه واخلئ
 کاغذه داسي وخت کې ورشه
 کاغذه لاړ شه په هوا شه
 کاغذه لاړ شه په هوا شه
 کاغذه والوزه شاهين شه
 کټ د بلۍ سوري ته راوړه

پښتو لنډۍ

د ځوانۍ ټول عمر پدې کې تېرومه
کله دې مینه په درندو کانه تلمه
په ماډیگر کې به ضرور هلته درځمه
د خوار مین دیدن ته سترگې غړوینه
د چا تصویر ته سپینې اوبنکې تویه وینه
څوک به خبر شي اور سوا به شو مینه
د بام په سر بې کشمالي کرلي دینه
بیا مې د بنگو پیالی مه بوله مینه
خدا یرو لالیکه بې ننگۍ ته دې ساتینه
په وطن جنګ دی جانان نه منع کومه
د گودر غاړه اجاره واخله مینه
د خومارو سترگو به اوباسم سیخونه
چې مرګ د بولې په تابه گوته ردینه
د جانان مینه به بې کوڅو کې گرځوینه
دومره به پاتې شي چې تا پرې څورومه
ما به جانان په تولد سرو اخیستی ونه
گرانه وطنه جنګۍ به دې گتینه
زه به منګۍ په لپو ورو، ورو ډکومه
زه به ډوډۍ په تناره وځنډومه
کور کې څوک نشته زه یوازې ناسته یمه
غریب سړی وم خپل ژوندون به مې کوونه
د گودر غاړه اجاره واخله مینه
سترگو لیدلی جانان کله هېروینه
په ما مین زړه مې توبې نه قبلوینه
ماته جانان د سور پېزوان ویلي دینه
که دیدن غواړې خدای ته پورته کره لاسونه
خلک یاري دلېونو سره کوینه
جنګۍ کله مرور پخلا کوینه
د تورو خاورو مساپر کله راځینه
چې بې گناه یم سر مې ولې غوڅوینه
د ماما گانو به دې زڼې ونیسمه
په شین چمن به مې منګۍ نه ماتېدنه
رامبېل چامبېل بې نوکران نیولي دینه
زه د اوربل د پاسه چتر جوړومه
لیک به باقی وي موږ به تورې خاورې یونه

کفن مې کلک وگنډه مورې
کله دې غم راباندې بار شي
کوڅه کې اودرېره شیرینې
کوڅه کې بیالیلا ولاړه
کوڅه کې ژاړې په سلگوشوه
کوڅه کې بنکته پورته مه څه
کور بې په کلي کې معلوم دی
که ته مې روغ لېونی نه کړې
که په میوند کې شهید نه شوې
که تور اوربل مې میرا تیرې
که ته ریښتیا پر ما مین بې
که ته مې روغ لېونی نه کړې
که ځان په سلورنگو جوړ کړې
که څوک باچا د زمانې شي
که د ځوانۍ دوران مې تېر شي
که د دولت ناچاري نه وای
که د زلمو نه پوره نشوه
که د یدن کړې گودر ته راشه
که دیدن غواړې راته گوره
که دیدن کړې تلوار راوکړه
که دې خندلي راته نه وای
که دی زما دیدن یاد یږی
که زړه ته سل تسلي ورکړم
که ستا نه سل ځله توبه کړم
که سېرنی اوړی خدای وکړي
که سلام غواړې خط به در شي
که لېونی بې زما خوښ بې
که مرور شي ځان به خوار کړې
که مساپر شي بیا به راشې
که ملامت یم ما دې مړ کړي
که مور او پلار دې خدای رضا کړل
که مې نصیب د بدو نه وای
گلاب د اصله شهزاده دی
گلونه ډیر در سره راوړه
گوټې قلم ته په ژړا شوې

پښتو لنډۍ

ما په منگي کې پراتې راوړي دینه
مشره ویشل کړي کسه غشي ورکوینه
نوره مې مه اخله د خوږ زړه ازارونه
که مې یو ځل د سور پالنگ ملگری شینه
په غم شریکه لایه نیسه گودرونه
وزیر همیشه د خپل پاچا سلام کوینه
چې مات منگی جنکی زما په قبر ږدینه
چې مات منگی پیغلی زما په قبر وینه
یوه شیبه به دی په شه زړه وو نیمه
زه به منگی په لپو ورو، ورو ډکومه
وخت مازد یگردي چې پری وکړو د یډنونه
گیبی گیبی پرتوگ دی لاره نه راکوینه
یوه یې ویشتل کا بله یې غشي ټولوینه
پکې پښیری شنی پاخی کته بازونه
مازد یگری پکې وی اخترونه
په دی بهانه د حانان وکړم د یډنونه
لیلا همزولو سره قینج مکیز کوینه
د چا د زړه په دنیا اور ولگید نه
په سرو منگلو به یې جانان له ورکومه
سپوږمۍ زړه شوه اوس تیاره کې یاره ځمه
چې مې جانان کرلې لاره کې سره گلونه
ما په منگې کې پراتې راوړی دینه
پاچاهی لار کې د خیال مه ږده قد مونه
گو له ماری د خمارو سترگو کوینه
زه به منگی په لپو ورو، ورو ډکومه
د خیال کاته کوی په اور یې سستی کړمه
یا خو لگی را کړه یا منگی در ماتومه
رنگ رنگ پکې وی د خوبانو مجلسونه
منگي په سر ورله راځی جو نی سیلونه
د پیغلو جنو سیل کوی حیران دی کړمه
په سور سالو کې لیلا ستا خواله را ځینه
منگي مې دوه دي نری ملا مې ما توینه
بې وفا یار را باندې ډېر کبر کوونه
داسې مې حق دي د جانان زلفو سرونه
نه ادا کیري قضا شوي د یډنونه

گودر ته ځم را پسې راشه
گودر ته دواړه خویندې راغلي
گوره بښې به درته وکړم
گیلې به ډېرې ورته وکړم
گل مې د لاسه او بو دروړه
گودر پاچا منگی وزیر دی
گودر په سر مې قبر جوړ کړه
گودر په سر مې قبر جوړ کړی
گودر ته ځم را پسې راشه
گودر ته ځم را پسې راشه
گودر ته ځم را پسې راشه
گودر ته ځی په مخه راغلي
گودر ته دواړه خویندې راغلي
گودر د غدو نوڅه کم نه دی
گودر دی عمر له اباد وې
گودر دی عمر له ودان وې
گودر شو گرم مازد یگردي
گودر کې سری لمبی شوی پورته
گودر له ځم چې اوبه راوړم
گودر له ځم چې مانگی مات کړم
گودر له ځمه خوشحالېم
گودر له ځمه را پسې راشه
گودر له ځی او پښو ته گوري
گودر له غبرگې خویندې راغلي
گودر ته ځم را پسې راشه
گودر ته ځی ناوخته کیري
گودر ته راغلي برابره
گودر کې هره ورځ اختر وې
گودر کې هره ورځ اختر وې
گودر بخت دی غلبه دی
گودر ټول درته لوگی شم
گور له ځم را پسې راشه
لاړم د خپل وطنه لاړم
لکه کابل د افغان حق دی
لمونځ چې قضا شي بیا ادا شي

پښتو لنډۍ

له مانه ولې گيله من بې
ما په گودرد جنو بنځ کړې
ما خود ليرې نه صحي کړې
ما د کوچي د عمره څار کړې
ما د کونړ د سيند نه څار کړې
ما د گودر په غاړه خښ کړې
ما د نصيب نه تېښته وکړه
ما د گودر په غاړه بنځ کړې
ما دې ټوپۍ په سر گهله
ما زد يگر تل لری خاونده
ما سره سم گودر له لار شه
ما سره سمه سيالي مه کړه
ما له مې وړې زړگي راکړه
ما له وړو کي ريبار څار کړې
ما ويل يوازي زما يار بې
ما وې د غمه به دې مړ شم
ما يارانه کله کوله
ما بې د ورورد سترگو څار کړې
ما بې د ورورد سترگور څار کړې
ماته دې دومره ديدن بس دی
ماته رباب په لاس کې راکړئ
مازديگر چبرته وې چې نه وې
مازديگر پيغلی بنی اغلی
مازديگر لمونځ دې قبول مشه
مازديگر لمونځ رانه قضا شو
مازديگری دی سوال قبليرې
مازديگری دی ښېرې مکړه
مبارکي راکړئ عالمه
مبارکي راکړئ عالمه
مبارکي راکړئ عالمه
مخ په قبله مې د يار کور دی
مخې ته راغله راته ژاړي
مرگيه دومره صبر وکړه
مرگي په تنگه کوڅه راغی
مړ مې د يار په کوڅه يوسئ

کم عقله ياره د پردو اختيار کې يم
گو ندي ملا له پر ما کيردي قد مو نه
نور دې په تورو زلفو مه وهه لاسونه
د سبایي اور بې بليېرې دوی ترې ځينه
زما جانان به پکې مخ مينځلی وينه
چې جنکۍ مې مات بنگرې په قبر ږدينه
نصیب زما د لارې مل راسره ځينه
چې جنکۍ مې مات بنگرې په قبر ږدينه
د جنکو په وار پيدا ورکه دې کړمه
چې ماز د يگر په گودر وشی د يدونه
منگي مې دوه دی نری ملا مې ما توينه
ما د لنډيو سپيارې ويلي دينه
زه وم نادانه په ياری نه پوهېدمه
چې يوه خبره دوه ځلې راته کوينه
د اختر ټال بې هر سړی دې زنگوينه
قسم دی ياره بې نېټې نشته مرگونه
سرتور ولاړ وې له ښېرو دې وېرېدمه
ده به د خور سترگو ته ډېر کتلي وينه
دا د ورورد سترگي بې د خور په شانته دينه
چې په کوڅه کې پښه نيولی شې مينه
چې زه ده خپلې ځوانۍ ویر پکې کومه
خورې وړې زلفي په بام ولاړه ومه
منگي په ولو د گودر غاړې له ځينه
ديدن دې پرېښود د ايمان کوي سوالونه
نوی مين وم په ديدن نه مړيدمه
خلکو زما په حق کې پورته کړئ لاسونه
ستا به عادت وي ما به ورک له ملکه کړينه
چې پرې مين وم ترې چاپېر مې کړل لاسونه
د تهمتو سره يار قبوله کړمه
نادانه زه نادان مې يار ورسېدنه
لمونځ مې بانه کړ د آشنا ديدن کومه
د لونگين نه بې ځونډې ورک شوي دينه
يو مې ځواني ده بل مې ډېر دي ارمانونه
ما وېل سلام هغه وېل کور دې وړانومه
چې د نجلی د دادا يخ شي اندامونه

پښتو لنډۍ

مساپري په بې غمي کړه
مساپري دې ډېره وکړه
مساپري سخته خواري ده
مسافر ته شوې خواره زه شوم
مسافر مه وژنئ عالمه
مسافري دې روزي مه شه
مسافري خورلييه ياره
مسافري خورلي راغلي
مسافري مې زړه نري کړ
مسافري نه ستړي مشي
مسلماني په چاکي نشته
ملنگه دوه گتې دې وکړي
منگيه بخت ته دې حيران يم
منگي کې موري او به نه شتهخ
منگي يې ټول په ډنډ غو په کړل
منگي يې ټول په ډنډ غو په کړم
منگي به تخرگ گودر له ځمه
موري يې د کلي شو مړې غواړي
موري يې د کلي شو مړې غواړي
موري يې مانو ورته لوگي کړي
موري توپک کمربند راکړه
موري د مخه دې شرمېږم
موري کوچيانو ته مې ورکړه
موري کوچيانو ته مې ورکړه
موري لنډۍ توپک مې راکړه
موري لنډۍ توره مې راکړه
مين زړگي ته مې سلام دی
مينه په تگ راتگ زياتيري
مينه په تلو راتلو زياتيري
مينه د مينې پيدا کيري
مينه د مينې پيدا کيري
مينه دروغو زړونو کار دی
مينه کې هر څه هر څه کيري
مينې دې داسې لېونې کړم
ناري وهم ناري مې نه اورې

زه پښتنه يم په نامه دې ناسته يم
راځه راځه روزي به خدای رارسوينه
باران به اوري څوک به ځای نه ورکوينه
خواره دې مور شه چې سفر ته دې ليريږينه
چېرته به يې خويندې د دين په تمه وينه
زه دې په سپينه خولې ويده پرې ايښې ومه
پيزار او باسه چې دې تلې ښکلومه
قربان قربان دې د زړو جامونه شمه
چې تش وطن رايا د و م ژړا راځينه
اول خوله در کړم که دې چېب ولتوم
مرور گرځم څوک مې نه پخولا کوينه
يو دې خير ټول کړو بل دې وکړل ديدنونه
اول دې ښکل کړي بيا دې غېږ ته خېږ وينه
زه د اوبو لپاره کوز گودر له ځمه
د شيطاني منگي په لپو ډ کوينه
د شيطاني منگي په لپو ډ کوينه
دغه يو ځای دی چې بری کيږي ديدنونه
لور يې په سپينه روپۍ خوله نه ورکوينه
لور يې د لاري مېلماننه راستنوينه
زيارت له تلې چا به يې مخ ليدلی وينه
په ما مينه نجلۍ بل ته ورکوينه
ماله کوژدن چا کره وکړه زور دې کړمه
چې تور پېکي مې د هلبند شمال وهينه
کنډک کنډک مستې به خورم غټه به شمه
په ما مينه جينۍ بل ته ورکوينه
په دين غزا ده زه خپل ځان شهيدومه
چې تاممي عمر په صبر تېرومه
مونږ کره مه راځه چې زړه دې صبر شينه
کله راځه کله به زه درځم مينه
په مينه مينه دې کتل مين دې کړمه
په مينه مينه دې کتل مين دې کړمه
زموره زړونه غريبي وژلي دينه
په تا يوه خبره راغله هېر دې کړمه
په لاره ځم خپل او پردي نه پېژنمه
هله به يې واورې چې زه تورې خاورې شمه

پښتو لنډۍ

چې په سرکو شونډو دې راشي سېلابونه
ورسره کور شو مهډ پانډه ولوېدمه
د کونډې لور ده مور غوړې ورکړې دینه
یار یې نیستم دی په ژړا له ملکه ځینه
کم عقله مور یې ورته سترگې توروینه
پېرزو مې نشي تور پیکې په خاورو ږدینه
د چا په نوې یاری اور ولگېدنه
مور لاتراوسه وروپه خرو باندې بارونه
نښې دې څه کړم چې دې سترگې نه وینمه
مورې زما په نصیب مه کوه جنگونه
تندیه مات شې تا کې څه لیکلي دینه
خدای دې ناڅاپه چیرته راو له مینه
لیلا ولاړه ده په زړه ویشتل کوینه
مبارکي د نوي کور راکړه مینه
نه به زما زړگي د غمه خالي شینه
د دادا کور کې دې زړه کړمه ظالمه
چې ستا دې ډېرو ناکردو ته وگورمه
یار بې وفا شو ارمانې به گودر له ځمه
تاو کړې غشي مې د غم خوړلي دینه
خلک ویشتلې مرغۍ ژر پورته کوینه
بخت د هغه دی چې یې پولې وړانوینه
چې بې دیدنه دې ساته لېبونه شونه
د زني سر مې دېوالو و سولاونه
چې ستا د حسن دوران تېر شي رابه شمه
جانانه درې وار په پرېږدم تا سره ځمه
د تن په وینو بې ساتم ترڅو چې یمه
خلکو ته وایم چې نیسی اخیستی یمه
چا دې صفت راته کوو راغلی یمه
ما په ځوانانو کې خوښ کړې یې مینه
اشنا غماز درته دروغ ویلي دینه
اوږدې په غاړه ما زد یگر گودر له ځینه
که سل مې نور وي تا به پاس په تندي وږمه
گودره ! ځکه دی صفت هر ځای کومه
چې د کړکۍ شمال په دواړو لگېدنه
چې د اشنا سره به بر گودر له ځمه

نجلی په سر دې منگی مات شه
نجلی د بام په سر کړه شوه
نجلی کړه شوه ماته نشته
نجلی که ټوکی د بخمل دی
نجلی وږه د یاری نه ده
نجلی ولاړه په لمانځه ده
نری نری لوگی ترې خیرې
نری مریح ته رسیدلې
نښې دې ډېرې ما سره دي
نصیب مې خپل دی رارسیرې
نصیبه و سوزې ایره شي
نن خو مې ډیر یاد پرې یاره
نن د گودر په لاره مه ځه
نن مې د قبر خواله راشه
نه به انځرد ورځې گل شي
نه دې د ځان نه دې د بل کړم
وايم چې داسې ځای ته لاړوای
وخت د ځوانې مې نیمه خوا شو
ودرېدی نشمه غورزېږم
ودې ویشتم پورته دې نه کړم
وربل بې پورې پورې راغی
ورشه د یار خبر دې واخله
ورکه د کور کلي یاري شه
وطن به ستا لپاره پرېږدم
وطن د مور او پلاره خوږ دی
وطن مې تن ، تن مې وطن دي
وطن مې ستا له غمه پرېښود
ولاړه اوسه چې دې وینمه
ولې دې سر په زنگنو کړ
ولې دې مخ زما نه پټ کړ
ولی به زه ورپسی نه مرم
هر کله راشې د یار غمه
هر مازد یگر دی لوی اختر دی
هغه دې هېر دي که دې یاد دي
هغه ساعت به کله راشی

پښتو لنډۍ

يا خو زما په زړه تياره ده
يا خو زما نصيب خراب دی
يار مې په اوم کې زه اتم کې
يار مې په شنو سترگو مين دی
يار مې هندو زه مسلمان يم
ياره زموږ کلي ته راشه
يارې په تور او په سپين نه ده
يارې په تور او په سپين نه ده
يارې خو تا پرې کړه کمبخته
يارې خو تا کړه ما خو نکړه
يارې د دنګې نجلۍ خوند کړې
يارې د زور خبره نه ده
يارې د شنې لښتې گوزار دی
يارې دې ټوله د ټګۍ وه
يارې دې نه کوم ډار بېرم
يارې دې نه وه خوب ليدل و
يم خر پښتون خر مې ژوندون دی
يو اخيري مصره دې داوي
يو ځلې بيا په دې لار راشه
يو ځلې راغلی خوله مې ورکړه
يو خو دې غونډه منډه خوله ده
يو دې غريب پيدا کړم خدايه
يو زخم نه دی چې به جوړ شي
يو گوټ او به منګی نه راکړه
يو وارې ټينګه غېږه راکړه
يو ازې خداي به پرې خبر وي
يو ازې ژوند مې په کار نه دی

يا خو په ټوله دونيا پر بوتل گردونه
يا خو به ټولې يارانې د غسې وينه
يو کال به پاتې شم چې دواړه يو ځای شونه
زه به دا تورې سترګې چېرته بدلومه
د يار لپاره درمسال جارو کومه
يو څه په جيب کې ستا لپاره گرځومه
دا معشوقې خو غمښتګې خوند کوينه
زړه چې مين شي تور او سپين نه پېژنينه
که ما پرې کړې وای ژرلې به دې وونه
اوس يې چې لنډه پرې کوي ژر راځينه
د پلو لاندې سپرې غلې تېروينه
که زړه دې نه وي بيا دې نه مجبورومه
چې چا خوړلې رنگ يې ځای ته نه راځينه
بنه شو چې زردې په مطلب ورسېدمه
د لرې لرې نندراي به دې کومه
خو چې مې سترګې غړولې سبا شونه
خو جامو کې به فردوس جنت له ځمه
اخريې مه کړې د ځوانانو مجلسونه
په پخوانو قدمو دې پر بوتل گردونه
لار يې صحي کړه په غضب ککړه شومه
بل دې خبرې په کنډه تللي دينه
بل دې مين په کبرجنې نجلۍ کړمه
هزار زخمو نه مې په زړه دي مړ به شمه
د وصال تېرې يم او به بهانه کومه
بيا دې دا له توره ورکړه چې راځينه
د خدا ډکه خوله به چېرته ناسته وينه
چې اشنا لارو زه به تور لحد ته ځمه